

Özgürlük ve barış işçilerle gelecek!

Bir önceki sayımızın başyazısında Saray rejiminin içeride ve dışarıda giderek sıkıştığını, varlığını ancak açık baskı politikaları ve kuru hamasetle sürdürebildiğini belirtmiştik. Zarrab davası ve Man Adası belgeleriyle tekrar gündeme gelen rüşvet ve yolsuzluk skandalları; yüksek enflasyon ve işsizlik rakamlarında, iğneden ipliğe yapılan zamlarda ve asgari ücrete yapılan sefalet zammında açığa çıkan ekonomik enkaz; dış

politikadaki zikzaklar ve yalıtılmışlık bu sıkışmanın açık göstergeleriydi. Bu sıkışmışlık içerisinde Erdoğan ve AKP, MHP ile olan işbirliğini “milli mutabakat ittifakı” adı altında kurumsallaştırıyor ve bir erken seçim ihtimali yaygın bir şekilde konuşuluyordu.

Tam da bu sıkışmışlık içerisinde Saray rejimi, tarihte hemen her diktatörlüğün benzer durumda başvurduğu bir yöntem, savaş politikalarına sarılarak içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için yeni bir maceraya atıldı. Sözde “sınır bölgelerimizi terörden temizlemek” olarak sunulan Afrin operasyonunun gerçek amacı Saray’ın içeride giderek yitirdiği meşruiyeti savaş politikaları ve Kürt düşmanlığı üzerinden yeniden kazanmaya çalışmaktır. Operasyonun başlamasıyla tüm yaygın basın-yayın organları Saray’ın birer propaganda makinesine dönüşürken, tüm ülkenin “Başkomutan Erdoğan” önünde hazır ola geçmesi hedeflenmekte. Operasyona en ufak bir itiraz geliştirenler dahi derhal “vatan haini” ilan edilirken, sosyal medyada “savaşa hayır” yazmak cadı avının hedefi haline gelmek için yeterli olmakta. Bizzat Erdoğan, “Nerede meydana çıkarsanız, biliniz ki, güvenlik güçlerimiz sizin boynunuzdadır” diye haykırarak her türlü protestoyu bir kriminal vakaya dönüştürürken, sosyal medya paylaşımlarından ötürü gözaltına alınanların sayısı 300’ü aşmış durumda.

Afrin operasyonu, baskıcı uygulamaların ve kuru hamaset politikasının bir üst aşamaya sıçramasıdır. Bu askeri müdahaleyle “sürekli OHAL rejiminin” varlığı için yeni bir bahane üretilirken, muhalefetin daha fazla bastırılması için uygun siyasi ortam hazırlanıyor. Bu çerçevede, AKP ve MHP’nin “milli mutabakat” ittifakının “erken seçim kampanyası” Afrin operasyonunda somutlaşıyor. Mevcut sıkışmışlığını “kan ve demir” üzerinden aşmaya çalışan Saray, Afrin operasyonu ile estirilen milliyetçi histerinin rüzgârıyla, işler daha fazla sarpa sarmadan, erken seçime giderek iktidarını birkaç yıl daha sürdürmenin peşine düşecektir.

Operasyonun bir diğer nedeni ise, Saray’ın Suriye’de iflas

eden maceracı, yayılmacı, mezhepçi ve Kürt düşmanı politikasının iflase uğramasının ardından, Suriye’de etkin bir güç olarak var olabilmek için yeni bir kumar oynamaya girişmesidir. Saray iktidarı, iflas eden dış politikasının faturasını halklar arasında düşmanlığı artıran yeni saldırgan politikalarla, bölge halklarına kesmeye çalışıyor. Fırat Kalkanı harekâtında verilen onlarca kaybın ardından, şimdi Afrin’de çok daha fazla kaybın yaşanabileceği yeni bir maceraya giriliyor. Türkiye ve bölge emekçilerinin Türk ve Kürt halkları arasında düşmanlığı körükleyen bu politikadan hiçbir çıkarı bulunmuyor. Aynı zamanda, ABD ve Rusya arasındaki çatlaklara oynayarak giriştiği bu maceradan Saray’ın kazançla çıkmasının oldukça şüpheli olduğunu da ayrıca vurgulayalım.

Saray’ın içeride ve dışarıda yürüttüğü savaş ve baskı politikası, emekçi halkların birliğiyle, emek örgütlerinin ve siyasi partilerin “Saray’ın savaşına hayır!” demesiyle durdurulabilir.

Afrin operasyonunun ardından yaşanan bir diğer önemli gelişme ise, metal işçilerinin aldığı grev kararının Saray rejimi tarafından yasaklanması oldu. Saray’ın aldığı bu işçi düşmanı karar, esasında hiç de beklenmedik bir gelişme sayılmaz. AKP hükümetleri döneminde bugüne kadar toplam 14 kez “milli güvenliği” ve/veya “genel sağlığı bozucu” olduğu gerekçesiyle grev yasağı ilan edildi. OHAL döneminde işçi düşmanı uygulamalar iyice belirginleşti. Hatırlayalım, Erdoğan “OHAL’i biz iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz. Grev tehdidi olan yere biz OHAL’den istifade ederek anında müdahale ediyoruz,” demişti.

Bu şartlar altında Türk-Metal ve Birleşik Metal-İş sendikaları patron sendikası MESS’e çeşitli konularda geri adım attıran bir sözleşmeye imza attı. Sözleşme sendikaların başlangıçta talep ettiği kimi başlıklarda tavizler içermekle birlikte, sözleşmenin 2 yıllık olması ve ortalama yüzde 24’lük zamlarla noktalanması metal işçilerinin kararlı ve direngen tutumunun,

Metal Fırtına'nın birikiminin bir sonucudur. Bu süreçle ilgili en önemli problem sendika yönetimlerinin işçilere danışmadan, son sözü işçilerin söylemediği bir biçimde sözleşmeyi imzalamış olmalarıdır. Bu durum sendikalarda ve işyerlerinde işçi denetiminin sağlanmasının yaşamsal önemini bir kez daha ortaya koymuştur. Metal işçileri önümüzdeki dönemde, işyeri komiteleri aracılığıyla örgütlülüklerini sürdürerek patronların yeni saldırılarını durdurabilir ve yeni kazanımlar elde edebilirler. Bu çerçevede, ücretlerin gerçek enflasyonla orantılı olarak iyileştirilmesi ve işçilerin sendikaları ve işyerleri üzerinde denetim kurması önümüzdeki dönemin temel mücadele başlıkları olacaktır.

İşçi Demokrasisi Partisi, 30 Ocak 2018